

*Ίσκιλοι
στο Φως*

**ΑΡΤΕΜΙΣ
ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
**Μιχαήλ
Σιδερή**

ΘΛΙΒΕΡΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ

Άνοιξε τα μάτια της. Όλα ήταν θολά. Μια ομίχλη κάλυπτε τον χώρο. Ήταν, ένιωθε πως ήταν, μετέωρη, τυλιγμένη σε λευκό κλοιό, μόνη μέσα στο πουθενά, φοβισμένη ανάμεσα σε πυκνούς καπνούς. Η μήπως λάθευε;

Σφάλισε τα βλέφαρα σφιχτά. Νόμιζε πως ονειρευόταν. Πήρε μια βαθιά αναπνοή, εξέπνευσε απαλά όλον τον αέρα που είχαν τα πνευμόνια της, μέτρησε μέσα της ως το τρία και άνοιξε πάλι τα μάτια. Η ίδια εικόνα τής προκαλούσε δέος. Λευκή πάχνη έμοιαζε να σκεπάζει τα πάντα. Ακόμη και κείνη την ίδια. Τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν αρκετές φορές. Ένιωθε καθηλωμένη, παγωμένη, νεκρή. Μια γαλήνη ηρεμίας άρχισε να διαπερνά το κορμί της. Το μυαλό τής ψιθύριζε πως ήταν εκεί, για όπου ξεκίνησε... όμως το φτερούγισμα της καρδιάς στο στέρνο τη μπερδευε...

Στιγμή τη στιγμή κάτι άλλαζε. Οι εικόνες ξεδιάλυναν, η πάχνη διαλυόταν, η θαμπάδα ξεθώριαζε.

Ο κόσμος γύρω της έμοιαζε πάλι γεμάτος χρώματα. Εκείνη έμοιαζε, τώρα, πιο απορημένη από πριν. Τάνυσε το βλέμμα ν' αγκαλιάσει τον χώρο στον οποίο βρισκόταν κι όλο μια υποψία θλίψης γιγαντωνόταν μέσα της.

Τα μάτια της συνάντησαν την οροφή. Μεγάλα τετράγωνα σε χρώμα γκρι, που ξεχώριζαν μεταξύ τους με άσπρη γραμμή. Λευκές σωλήνες έτρεχαν περιμετρικά της οροφής και, από την κορυφή τους, κρίκοι κρατούσαν κρεμασμένες λευκές πλαστικές κουρτίνες. Άλλες ήταν ανοιγμένες, άλλες διπλωμένες. Κατέβασε τα μάτια στην ευθεία του προσώπου της. Σιδερένια λευκά κρεβάτια υπήρχαν σε σειρά απέναντί της και πάνω από αυτά οροί στάλαζαν σταγόνα τη σταγόνα υγρό μέσα από διάφανο λάστιχο σε πονεμένες φλέβες. Μηχανήματα άφηναν το αποτύπωμα του μονότονου ήχου τους στη σιωπή του δωματίου. Λευκοί οι τοίχοι και ένα μεγάλο παράθυρο, ψηλά, έφερνε φως στο δωμάτιο.

Το βλέμμα της στάθηκε εκεί, στο φως. Τα βλέφαρα τρεμόπαιξαν με απορία. Το κεφάλι της χτυπούσε σφυριές στα μηνίγγια, η καρδιά της κάλπαζε ξέφρενα μέσα στο στήθος. Κοίταξε δειλά άλλη μια φορά τριγύρω. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν. Γιατί σίγουρα δεν είχε καταφέρει να πεθάνει. Ζούσε. Μα ούτε και στο σπίτι της βρισκόταν. Αυτό ήταν πια βέβαιο. Πού ήταν αλήθεια; Υποψιαζόταν, κι αυτή η υποψία τής τσάκιζε την ψυχή.

Παγωμένα τα μάτια της άφησαν το βλέμμα ξανά να συρθεί στο τεράστιο δωμάτιο. Ήθελε να ξεγελάσει τον ίδιο της τον εαυτό, να του φωνάξει πως λάθευε, μα η οδύνη και ο πόνος που γέμιζαν ασφυχτικά τον βαρύ αέρα του μεγάλου δωματίου και οι μονότονοι ήχοι των μηχανημάτων, που κρατούσαν δεμένες με τη ζωή ψυχές ανθρώπων, δεν άφηναν καμιά πλέον αμφιβολία πως βρισκόταν διασωληνωμένη σε θάλαμο εντατικής.

Μα εκείνη δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί. Δεν έπρεπε... Είχε κινήσει γι' αλλού... μα... δεν τα είχε καταφέρει...

Έκλεισε βιαστικά τα μάτια από τη φρίκη. Τη φρίκη της πραγματικότητας που ζούσε ξανά. «Όχι, Θεέ μου» προσπάθησε να φελλίσει μέσα από τα σφιγμένα δόντια. Μα η μάσκα του οξυγόνου που της κάλυπτε το πρόσωπο την εμπόδιζε. Ένιωσε ξάφνου να πνίγεται. Ο αέρας που διοχετευόταν μέσα από τον σωλήνα στα πνευμόνια της, μολύβι είχε γίνει που της τσάκιζε τα σωθικά.

Ήταν ζωντανή! Πόσο άτυχη για άλλη μια φορά! Πόσο δύσκολο να συνειδητοποιεί την αλήθεια! Με μάτια θολά από τα δάκρυα που στριμώχονταν στις κόγχες τους, κούνησε απογοητευμένη το κεφάλι και από τα σωθικά της ξέφυγε με βία ένας βαθύς αναστεναγμός.

Θυμόταν!

Οδηγούσε το αυτοκίνητο. Οδηγούσε απότομα, νευρικά. Έκλαιγε. Έκλαιγε με λυγμούς. Οδηγούσε

κι έκλαιγε... Σκούπιζε τα μάτια της με την ανάστροφη της παλάμης της, αλλά από μέσα τους πήγαζαν διαρκώς κι άλλα κι άλλα. Ατέλειωτα ποτάμια δάκρυα. Και το στήθος της τρανταζόταν από τη θλίψη, από τον πόνο, από τα χρόνια που είχαν σωρεύσει μέσα τους την απογοήτευση. Βουνά είχαν γίνει, και της πλάκωναν την ψυχή τόσων χρόνων κρίματα, τόσων χρόνων ανεκπλήρωτα όνειρα, επιθυμίες. Η όρασή της είχε θαμπώσει από την ορμή των δακρύων. Είχε σβηστεί. Μα δεν την ένοιαζε πια ο δρόμος. Δεν την ένοιαζε το βουνό και οι στροφές του. Έμοιαζε να μην τη νοιάζει τίποτε πια. Είχε ανέβει ψηλά. Πού πήγαινε; Ούτε που ήξερε. Να φύγει ήθελε. Μόνο αυτό. Να φύγει. Αδιάφορος ο προορισμός. Μόνο να φύγει, να φύγει...

Ο δυνατός Αυγουστιάτικος ήλιος έκανε την πολιτεία χαμηλά να στραφταλίζει, σαν χιλιάδες σπασμένοι καθρέφτες χυμένοι ανάκατα να αντανακλούσαν το φως του πίσω στον ουρανό. Η ζέστη πνιγηρή. Άνοιξε το παράθυρο. Το αεράκι του βουνού τής δρόσισε λίγο το καμένο από τα δάκρυα πρόσωπο. Συνέχισε να ανεβαίνει. Οι στροφές όλο και δυσκόλευαν. Ο δρόμος στενός. Το μυαλό της θολό. Τα μάτια της έπαψαν να κοιτούν ευθεία τον δρόμο. Μέσα στην παραζάλη της απογοήτευσης, ο νους της τής έδωσε στιγμιαία μια λύση. Να τελειώνει. Να μην γυρίσει πίσω. Γιατί να το έκανε; Τι θα κέρδιζε; Χρόνια τώρα, το ίδιο πράγμα. Τίποτε δεν είχε αλλάξει. Ούτε τώρα θα γινόταν. Ήταν

απελπισμένη. Ήταν μόνη. Ολομόναχη σε τούτο. Δεν άντεχε πια να το περάσει ξανά από την αρχή.

Και πάτησε τέρμα το γκάζι. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια και κόλλησε το πόδι στο πεντάλ, ενώ ένα ηχηρό γέλιο τράνταξε το στέρνο της. Η τρέλα είχε αγγίξει τα όρια του νου της. Το αυτοκίνητο μούγκρισε σαν λαβωμένο αγρίμι και όρμησε ξέφρενα στην άσφαλτο. Όμως, δεν ακολούθησε την επόμενη στροφή του δρόμου, παρά πέρασε στο αντίθετο ρεύμα και με ιλιγγιώδη ταχύτητα ρίχτηκε πάνω στις πουρναριές και στους θάμνους, στις πέτρες και τις κοτρόνες, στα λιθάρια και τις νεροσυρμές. Κατηφόριζε τώρα. Τρελαμένο κατηφόριζε, χτυπώντας με δύναμη πάνω σε πρασιές και όχθους, σε πέτρες μεγάλες και δενδρύλλια. Ήταν τόση η ορμή του, ήταν τόση η δύναμη με την οποία χτυπούσε πάνω τους, ώστε υπόκωφοι θόρυβοι ξέφευγαν καθώς το αμάξι διαλυόταν κυριολεκτικά. Ρόδες, λαμαρίνες, προφυλακτήρες εκσφενδονίζονταν με δύναμη. Το παρμπρίζ είχε γίνει χίλια κομμάτια, εκείνη τρανταζόταν, χτυπούσε, πονούσε τόσο που είχε πια μουδιάσει. Είχε ανοίξει διάπλατα τα μάτια της, είχε παρακολουθήσει αυτόν τον ξέφρενο καλπασμό στα πλαϊνά του βουνού παγωμένη, είχε νιώσει πως η ζωή της χανόταν σε καθένα δευτερόλεπτο που χτυπούσε τον χρόνο, καθώς το αίμα της έρρεε ζεστό και πότιζε το σώμα της, το πρόσωπό της, τα μαλλιά της και περίμενε το μπαμ, το τελευταίο χτύπημα, εκείνο που θα την κάλυπτε με σκοτάδι. *Τελειώνω!*

πρόλαβε να σκεφτεί. Τελειώνω... Και τέλειωσε. Οι αισθήσεις της την εγκατέλειψαν. Της γέμισαν με πηχτό σκοτάδι τον νου. Την πλάνεψαν!

Ώστε λοιπόν ζούσε! Τι θλιβερή συνειδητοποίηση! Πόσο μεγάλη η απογοήτευση!

Τράβηξε απότομα τη μάσκα του οξυγόνου από το πρόσωπό της, ενώ ταυτόχρονα μόρφασε από τον πόνο που της προκάλεσε η βελόνα του ορού. Την πέταξε με δύναμη πάνω στο κομοδίνο της και, μέσα στην τρικυμία που χτυπούσε με μανία την ψυχή της, προσπάθησε ν' ανασηκωθεί. Ζαλίστηκε. Η θαμπάδα που όρμησε απότομα στα μάτια της την κράτησε για μερικά λεπτά ακίνητη. Όμως, η αγωνία της είχε ανεβάσει τους παλμούς της καρδιάς της και το μηχανήμα που ήταν συνδεδεμένο μαζί της άρχισε να ηχεί αλλόκοτα. Δίστασε για μια στιγμή. Σκέφτηκε να παραμείνει ακίνητη. Ακούμπησε πάλι απαλά στο μαξιλάρι της. Μα το σώμα είχε αρχίσει να συντονίζεται στο τρέμουλο με την ψυχή.

Θέλησε να προσπαθήσει ξανά. Πήρε μια βαθιά ανάσα κι ύστερα εξέπνευσε με ορμή τον αέρα μέσα από τα πνευμόνια της. Επανέλαβε το ίδιο άλλη μια φορά. Μέσα της έψεγε τον εαυτό της που δίσταζε, που φαινόταν πάλι τόσο αδύναμη. Συντόνισε το μυαλό στις προσταγές της καρδιάς της και, παίρνοντας δύναμη από τον αδύναμο εαυτό της, ανασήκωσε ελαφρά το κεφάλι ενώ με το δεξί χέρι έπιασε απαλά το σεντόνι. Μόρφασε για δεύτερη φορά από τον πόνο που της προκάλεσε η βελόνα.